

Učedník

Učedník je stejně napínavý a poutavý jako první román této série. Dva brilantní intelektu rozehrávají souboj na život a na smrt. Tahák pro všechny fanoušky detektivek!

Lisa Öxlerová, Buchwelt

HJORTH & ROSENFELDT

FELDT & HJORTH ROSEN
JOK...

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

MICHAEL HJORTH & HANS ROSENFELDT

Učedník

Učedník

BRNO 2014

**MICHAEL HJORTH
& HANS ROSENFELDT**

Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt

Lärjungan

Copyright © Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2011

First published by Norstedts, Sweden, in 2011

Published by agreement with Norstedts Agency

Translation © Petra Hesová, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-332-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-333-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-334-1 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-335-8 (Formát MobiPocket)

Když taxík chvíli před půl osmou večer odbočil do Tollénovy ulice, měl Richard Granlund pocit, že ten den už o moc horší být nemůže. Čtyři dny v Mnichově a okolí. Obchodní cesta. Němci pracují v červenci víceméně jako obvykle. Schůzky se zákazníky měl od rána do večera. Továrny, zasedací místnosti a nekonečná řada šálků kávy. Byl unavený, ale spokojený. Výrobní pásy možná nejsou to nejpříťažlivější, čím se člověk může zabývat, jeho práce zřídka budí zvědavost a nikdy nebývá přirozeným předmětem hovoru při setkáních a večerích, ale prodávají se dobře, pásy. Prodávají se opravdu dobře.

Letadlo z Mnichova mu letělo v 9.05. Ve Stockholmu měl být v 11.20. Na chvíli se zastaví v kanceláři — vydechnout, dát se dohromady. Doma bude kolem jedné. Pak si dá s Katharinou oběd a odpoledne stráví společně na zahradě. Takový byl plán.

Ale jen do doby, než Richard zjistil, že let na stockholmské letiště Arlanda v 9.05 byl zrušen. Postavil se do fronty v zákaznickém oddělení Lufthansy a dostal náhradní letenku na 13.05. To znamenalo další čtyři hodiny na letišti Franze Josefa Strausse v Mnichově. Za břicho se zrovna nepopadal. S odevzdaným povzdechem vytáhl telefon a napsal Katharině zprávu. Oběd si bude muset dát bez něj. Ale snad budou i tak moct strávit několik hodin na zahradě. Jaké je počasí? Mohli by si třeba dát večer na verandě skleničku. Může domů něco koupit, když teď má čas.

Katharina odpověděla ihned: To zpoždění je nepříjemné, stýská se mi. Ve Stockholmu je nádherně a koktejl zní báječně. Překvap mě. Pusů.

Richard zamířil do jednoho z obchodů, které stále lákaly nálepkou *duty-free*, i když byl přesvědčen, že pro naprostou

většinu cestujících už to označení není platné. Našel regál s hotovými, předem namíchanými nápoji a vybral lahev, kterou znal z televizní reklamy. Mojito Classic.

Po cestě k obchodu s novinami a časopisy zkontroloval svůj let na odletové tabuli. Brána dvacet šest. Na cestu tam si nechá deset minut.

Richard se posadil do kavárny, dal si sendvič a kávu a přitom listoval novým číslem časopisu *Gardens Illustrated*. Čas se vlekl. Chvilí si prohlížel výlohy letištních obchodů, koupil další časopis, tentokrát zaměřený na technické vymoženosti, a pak šel do jiné kavárny a vypil tam lahev minerálky. Po návštěvě toalety byl konečně čas jít k odletové bráně. Tam ho čekalo další překvapení. Let ve 13.05 má zpoždění. Nový čas nástupu je 13.40. Předpokládaný odlet ve 14.00. Richard znovu vytáhl telefon. Napsal Katharině o dalším zpoždění a vyjádřil své rozhořčení nad létáním obecně a nad létáním s Lufthansou obzvlášť. Našel volné sedadlo a posadil se. Žádná zpráva nepřišla.

Vytočil její číslo.

Nikdo to nebral.

Možná se s někým sešla ve městě na oběd, pomyslel si Richard, zastrčil telefon a zavřel oči. Nebyl důvod rozčilovat se nad stavem věcí, stejně se s tím nedá nic dělat.

Ve tři čtvrtě na dvě dívka za pultem vyzvala cestující k nástupu na palubu a omluvila se za zpoždění. Když se usadili v kabině a personál předvedl rutinní bezpečnostní instruktáž, kterou stejně nikdo neposlouchal, promluvil k nim kapitán. Jedna z kontrolky neukazuje správně. Nejspíš je to jen závada zářivky, ale není možné riskovat. Technik, který se na to podívá, je už na cestě. Kapitán se omluvil a poděkoval za pochopení. V letadle se rychle oteplilo. Richard cítil, že z něj chápavost i nálada — přes to všechno stále vcelku dobrá — vyprchávají stejným tempem, jakým se mu na zádech a v podpaží tvoří propoceně skvrny. Opět se přihlásil kapitán. Měl dobré zprávy,

porucha byla zažehnána. A pak trochu horší zprávy — letadlo propáslo čas vyměřený pro vzlet, a tak to vypadá, že bude před nimi na ranvej vpuštěno devět jiných letadel. Ale jakmile na ně přijde řada, odletí do Stockholmu.

Kapitán poprosil o prominutí.

Na letišti Arlanda přistáli v 17.20.

O dvě hodiny a deset minut později.

Nebo o šest hodin.

Záleží na tom, jak se na to člověk dívá.

Po cestě k výdeji zavazadel Richard znovu zavolaal domů. Žádná odpověď. Zkusil Katharinin mobil. Po pěti zazvoněních se ozvala hlasová schránka. Asi je na zahradě a neslyší to, říkal si Richard. Vešel do prostorné haly, ve které se nacházel zavazadlový pás. Podle obrazovky nad ním měla být zavazadla z letu LH2416 vyložena za osm minut.

Zabralo to dvanáct.

A ještě další čtvrt hodinu, než si Richard uvědomil, že jeho taška chybí.

Následovalo další čekání ve frontě, aby u okénka pro zákazníky Lufthansy nahlásil ztracené zavazadlo. Poté, co zaměstnancům společnosti zanechal lístek od zavazadla, adresu a tak přesný popis své tašky, na jaký se zmohl, zamířil do příletové haly a šel ven sehnat si taxi. Když procházel kyvnými dveřmi, udeřilo ho vedro. Opravdu je léto. Čeká je pěkný večer. Při pomýšlení na sklenku něčeho dobrého na verandě v záři večerního slunce se mu vracela dobrá nálada. Stoupl si do fronty na vůz společnosti Taxi Stockholm, Kurir nebo o2o. Když po pár minutách odbočovali u obchodního centra Arlandastad, poučil ho řidič o tom, že dnes je ve Stockholmu šílený provoz. Naprosto šílený. Zároveň zpomalil na necelých padesát kilometrů v hodině a ta napohled nekonečná řada aut na silnici E4 směrem na jih je pohltila.

Takže když taxík konečně vjížděl do Tollénovy ulice, měl Richard Granlund pocit, že už to o moc horší být nemůže.

Zaplátil řidiči kartou a vyrazil rozkvetlou, dobře udržovanou zahradou k domu. Za dveřmi odložil peněženku a igelitovou tašku.

„Haló!“

Bez odpovědi. Richard si zul boty a šel do kuchyně. Podíval se k oknům, jestli Katharinu neuvidí venku, ale nikdo tam nebyl. V kuchyni také ne. Ani tam neležel žádný lístek se vzkazem, který by mu Katharina nechala na obvyklém místě. Richard vytáhl telefon a zkontroloval ho. Neměl žádné zmeškané hovory ani nové textové zprávy. V domě bylo dusno, opíralo se do něj slunce. Katharina neroztáhla markýzy. Richard odemkl dveře na verandu a nechal je dokořán. Pak šel po schodech do patra. Dá si sprchu a převlékne se. Cítil se špinavý a propocený. Sundal si kravatu a na schodech si začal rozepínat košili, ale když došel k ložnici, zarazil se. Katharina ležela na posteli. To bylo první, čeho si všiml. Pak následovaly tři rychlé poznatky.

Leží na břiše.

Je svázaná.

A mrtvá.

Brdzící souprava metra se otrásala. Maminka s kočárkem stojící před Sebastianem Bergmanem se pevněji chytila tyče a nervózně se rozhlédla. Od chvíle, kdy na stanici Sankt Eriksplan nastoupila, byla strnulá, a ačkoli její plačící chlapeček po pár stanicích usnul, nezdálo se, že by ji to uklidnilo. Zjevně jí bylo nepříjemné tísnit se mezi tolika cizími lidmi. Sebastian zaznamenal několik věcí, které na to poukazovaly. Stále přešlapovala z místa na místo, aby do někoho nestrčila — jasná snaha udržet okolo sebe alespoň minimální osobní prostor. Lehce orosený horní ret. Ostražitý pohled, který ani na chvíli někde

nespočinul. Sebastian jí věnoval uklidňující úsměv, ale ona od něho rychle odvrátila oči a nadále bedlivě sledovala okolí, bdělá a napjatá. Sebastian se rozhlédl po přeplněném vagonu, který se s kovovým skřípěním znovu zastavil v tunelu, těsně za stanicí Hötorget. Po několikaminutové pauze v temnotě se vlak pomalu dal do pohybu a sunul se ke stanici T-Centralen. Sebastian obvykle metrem nejezdil a během špičky či turistické sezony už vůbec ne. Bylo to příliš nepohodlné a rušné. Za nic na světě si nedokázal zvyknout na toto lidské společenství se všemi jeho zvuky a pachy. Většinou chodil pěšky nebo jezdil taxíkem. Držel si od lidí odstup. Stál stranou. Tak to alespoň bývalo. Ale teď už nic nebylo jako dřív.

Nic.

Sebastian se naklonil ke dveřím na konci vagonu a nahlédl do vedlejšího vozu. Malým okénkem ji viděl. Blond vlasy, tvář skloněná nad novinami. Uvědomil si, že když ji vidí, sám pro sebe se usmívá.

Jako vždycky na T-Centralen přestupovala. Rychlými kroky scházela po kamenném schodišti na červenou linku. Bylo pro něj snadné ji sledovat. Stačilo udržovat si odstup a proud cestujících a turistů s mapami ho schoval.

Držel se dál.

Ale nechtěl ji ztratit z dohledu.

Všimnout si ho však nesmí.

Bylo to balancování na ostří nože, ale už mu docela začínalo jít. Když souprava metra na červené trase o dvanáct minut později zastavila ve stanici Gärdet, Sebastian chvíli počkal a teprve potom z bleděmodrého vagonu vystoupil. Tady bylo třeba dát si větší pozor. Na peroně se už nepohybovalo takové množství lidí, většina pasažérů vystoupila na některé z předchozích stanic. Sebastian si vybral vagon tak, aby k němu byla otočená zády, až bude vystupovat. Šla rychle, a když si jí opět všiml, byla už v polovině eskalátoru. I pro matku s kočárkem byl Gärdet podle všeho cílovou stanicí, a tak se Sebastian rozhodl,

že se bude držet za ní, kdyby se ta, kterou sleduje, z nějakého důvodu ohlédla. Žena poklidným tempem tlačila kočárek za lidmi, kteří proudili k pohyblivým schodům, nejspíš doufala, že se tak vyhne tlačenci vpředu. Když Sebastian tu neznámou matku s dítětem následoval, napadlo ho, že jsou si podobní.

Dva lidé, kteří si vždy potřebují udržet odstup.

Žena.

Mrtvá.

U sebe doma.

V běžných případech to nebyl důvod volat celostátní komisi pro vyšetřování vražd a tým Torkela Höglunda.

Ve většině případů se totiž jednalo o tragický konec rodinné hádky, sporu o svěření dítěte do péče, žárlivé scény nebo alkoholového večírku ve špatné společnosti.

Každý, kdo pracuje u policie, ví, že pokud jde o ženy zavražděné u sebe doma, často je pachatelem někdo z jejich nejbližších. Když tedy krátce po půl osmé večer přijala Stina Kaupinová hovor na lince sto dvanáct, uvažovala, že možná právě mluví s vrahem.

„Linka sto dvanáct, jak vám mohu pomoci?“

„Má žena je mrtvá.“

Dál bylo tomu muži jen těžko rozumět. Hlas měl zastřený zármutkem a šokem. Dlouhé okamžiky byl tak potichu, že si Stina myslela, že zavěsil. Potom zaslechla, jak se snaží pravidelně dýchat. Adresu z něj Stina musela páčít. Muž ve sluchátku pouze opakoval, že jeho manželka je mrtvá a je tam plno krve. Všude je krev. Mohli by přijet? Prosím? Stině vyvstal v mysli obrázek muže ve středních letech, se zakrvácenýma rukama, který si pomalu, ale jistě začíná uvědomovat, co spáchal.

Nakonec přece jen získala adresu domu v Tumbě. Požádala volajícího — a pravděpodobného vraha —, aby zůstal na místě a ničeho v domě se nedotýkal. Pošle na místo policii a záchrannou službu. Pak hovor ukončila a přeposlala záležitost södertörnské policii v Huddinge, která na místo vyslala policejní hlídku.

Erik Lindman a Fabian Holst v policejním autě právě dojedli svou poněkud opožděnou večeři z rychlého občerstvení, když vtom dostali rozkaz vydat se do Tollénovy ulice číslo devatenáct.

Za deset minut byli na místě. Vystoupili z policejního vozu a zahleděli se směrem k domu. Ani jeden z nich se nijak zvlášť nezajímal o zahradničení, ale i tak si všimli, že někdo věnoval mnoho hodin a spoustu peněz tomu, aby dosáhl té oslnivé nádhery, která celou dřevostavbu obklopovala.

Když byli v půli cesty přes zahradu, otevřely se domovní dveře. Ruce obou mužů reflexivně sklouzly k pozdrvu na pravém boku. Člověk ve dveřích měl rozepnutou košili a na uniformované policisty hleděl s téměř nepřítomným výrazem v očích.

„Záchranka není třeba.“

Policisté si vyměnili rychlý pohled. Muž ve dveřích byl jasně v šoku. Lidé v šoku jednají podle vlastních pravidel. Nepředvídatelně. Nelogicky. Ten člověk samozřejmě vypadá zničeně a neškodně, ale riskovat to nebudou. Lindman pokračoval vpřed, zatímco Holst zvolnil krok a nechával ruku v blízkosti služební zbraně.

„Richard Granlund?“ zeptal se Lindman a udělal posledních pár kroků k muži, který měl pohled upřený někam šikmo za něj.

„Záchranka není potřeba,“ pokračoval muž bezvýrazným hlasem. „Ta žena, se kterou jsem mluvil, říkala, že pošle záchranku. Ale to není potřeba. Zapomněl jsem to říct...“

Lindman už byl u něj. Vzal ho jemně za paži. Fyzický kontakt způsobil, že sebou muž ve dveřích trhl a otočil se k němu. Díval se na něj zkoumavě, jako by si policisty všiml až teď

a uvažoval, jak se k němu mohl dostat tak blízko. Žádná krev na rukou nebo oblečení, všiml si Lindman.

„Richard Granlund?“

Muž přikývl.

„Přišel jsem domů a ležela tam...“

„Domů odkud?“

„Cože?“

„Odkud jste přišel domů? Kde jste byl?“ Možná že to byl špatně zvolený okamžik — vyslýchat člověka, který je očividně v šoku —, ale údaje získané při prvním kontaktu mohou být následně postaveny proti těm, které se objeví během pozdějších výslechů.

„V Německu. Pracovně. Moje letadlo mělo zpoždění. Tedy... nejdřív ten let zrušili a pak měl zpoždění a já nabral další zpoždění, protože moji tašku...“

Muž se odmlčel. Zdálo se, že ho právě něco napadlo. Podíval se na Lindmana mnohem jasnějším pohledem než předtím.

„Mohl jsem ji zachránit? Kdybych se neopozdil, zůstala by naživu?“

To bylo u případů úmrtí obvyklé. Co by kdyby. Lindman se s tím setkal už mnohokrát. V mnoha případech, které při své práci zažil, zemřeli lidé proto, že byli v nesprávný čas na nesprávném místě. Přecházeli ulici v okamžiku, kdy se blížil opilý řidič. Spali v přívěsu právě tu noc, kdy začal unikat propan-butan. Zkracovali si cestu přes koleje, zrovna když přijížděl vlak. Padající elektrická vedení, zdrogovaní násilníci, auta na špatné straně silnice. Náhody, nahodilosti. Zapomenuté klíče mohou člověka zdržet přesně těch několik vteřin, během nichž by nehlídaný železniční přejezd stihl přejít. Zpožděné letadlo může způsobit, že vaše žena zůstane sama dostatečně dlouho na to, aby vrah stihl udeřit. Přemítání o tom, co by kdyby.

U smrtelných případů obvyklé. Nezodpověditelné.

„Kde je vaše paní, Richarde?“ zeptal se místo toho Lindman klidným hlasem. Zdálo se, že muž ve dveřích nad tou

otázkou uvažuje. Musí přehodit výhybku a vyměnit zážitky z cesty domů i případnou vinu, kterou právě pocítil, za to, co je tady a teď. Za tu hrůzu.

Které nedokázal zabránit. V tu chvíli v jeho hlavě všechno zapadlo na své místo.

„Nahore,“ kývl Richard za sebe a rozplakal se. Lindman pohledem vyzval kolegu, aby vyrazil nahoru do patra, a sám následoval plačícího muže do domu. Člověk si nemůže a neměl by si být nikdy jistý, ale Lindman měl pocit, že muž, kterého drží kolem ramen a směřuje ho ke kuchyni, rozhodně není vrah.

U paty schodiště vytáhl Holst služební zbraň a držel ji svěšenou podél nohy. Jestliže totiž ten zdrcený člověk, o kterého se kolega postaral, svou ženu nezabil, je tu pořád jisté riziko, že vrah či vražedkyně — i když případy, kdy vraždila žena, byly mnohem méně obvyklé — může stále být v domě. Nad schodištěm se nacházela menší místnost, osvětlená střešními okny. Byla tu pohovka pro dva, televize a blu-ray přehrávač. Na stěnách visely police s knihami a filmy. Čtyři dveře. Dvoje zavřené a dvoje otevřené. Z vršku schodiště viděl Holst nohy té mrtvé v ložnici. Na posteli. To znamená, že bude třeba informovat kriminálku, pomyslel si, když rychlým krokem procházel do vedlejšího pokoje, pracovny. Nikdo tam nebyl. Dvoje zavřené dveře vedly na toaletu a do šatny. Oba prostory byly také prázdné. Holst zastrčil zbraň a blížil se k ložnici. Na prahu se zastavil.

Výzva z celostátní komise pro vyšetřování vražd už nějaký ten týden po služebnách koluje — mají být vyrozuměni v případě úmrtí, které splňuje jistá kritéria.

Je-li oběť nalezena u sebe v ložnici.

Je-li spoutána.

Má-li proříznuté hrdlo.

Vyzvánění Torkelova telefonu přerušilo zpěv posledního verše popěvku „Hodně štěstí, zdraví“ a Torkel odešel do kuchyně, aby hovor přijal. V pozadí slyšel čtyřnásobné provolávání slávy.

Vilma má narozeniny.

Je jí třináct.

A je to pubertačka.

Vlastně jí bylo třináct už minulý pátek, ale ten byl vyhrazen pro večeri s kamarádkami a filmový večer. Starší, nudnější příbuzní, třeba její otec, museli přijít ve všední den. Společně s Yvonne koupil Torkel dceři mobilní telefon. Nový. Její vlastní. Doteď měla Vilma mobil buď po starší sestře, nebo po něm a Yvonne, když dostávali nové v práci. Teď má svůj. Android, vybavila se Torkelovi Billyho slova, když ho požádal, aby mu pomohl vybrat typ a značku. Yvonne prohlásila, že Vilma s tím telefonem od pátku v podstatě i spí.

Jídelní stůl se na jeden večer proměnil ve stůl s dary. Starší sestra jí koupila řasenku, oční stíny, lesk na rty a make-up. Vilma to dostala už v pátek, ale teď je přinesla, aby celou nahromaděnou sklizeň dáreků předvedla. Torkel zvedl řasenku slibující až desetkrát výraznější řasy a přitom poslouchal informace, které mu hlas v telefonu sděloval.

Vražda. V Tumbě. Svázaná žena s proříznutým hrdlem v ložnici.

Torkelovi připadalo, že je ještě brzy na to, aby se Vilma začala líčit, ale vyslechl si od ní, že ona je v šestce prosím jediná, kdo se nemaluje, a že v sedmičce už je naprosto nemyslitelné přijít do školy bez make-upu. Torkel se nevzpouzel dlouho. Časy se mění, věděl, že má být vděčný za to, že o tom nemusel diskutovat, už když šla Vilma do čtvrté třídy. Někteří rodiče jejich spolužaček museli. A tu diskusi očividně prohráli.

Vše ukazovalo na to, že se jedná o třetí oběť.

Torkel ukončil hovor, položil řasenku zpátky na stůl a vrátil se do obývacího pokoje. Vilmu, která si povídala s babičkou

a dědečkem, si zavolal k sobě. Nevypadala, že by jí nějak zvlášť vadilo, že se musí omluvit z rozhovoru se staršími příbuznými. Kráčela k Torkelovi s jistým očekáváním ve tváři, jako by si myslela, že pro ni v kuchyni nachystal překvapení.

„Musím jít, zlato.“

„To kvůli Kristofferovi?“

Několik vteřin trvalo, než Torkel otázku vůbec pochopil. Kristoffer byl Yvonnin nový přítel. Torkel věděl, že se už několik měsíců scházejí. Dnes večer se s ním poprvé setkal. Učitel na gymnáziu. Necelých padesát. Rozvedený s dětmi. Vypadal jako fajn chlap. Torkela nenapadlo, že by někdo mohl jejich setkání chápat jako choulostivé, nepříjemné nebo nějakým způsobem problematické, a proto si s tím dceřinu otázku hned nespojil. Vilma si tu krátkou chvíli přemýšlení vyložila jako důkaz, že hádala správně.

„Říkala jsem jí, ať ho nezve,“ pokračovala a vypadala rozmrzele.

Torkela naplnila něha k dceři. Chce ho chránit. Je jí třináct a chce ho ušetřit zármutku. V jejím světě je to nejspíš velice trapná situace. Určitě by svého bývalého přítele nechtěla potkat s někým jiným. Pokud tedy nějakého má, Torkel si nebyl jistý. Jemně ji pohladil po tváři.

„Musím do práce. S Kristofferem to nemá nic společného.“

„Určitě?“

„Rozhodně. Musel bych jet, i kdybychom tu spolu byli jen my dva. Víš, jak to je.“

Vilma přikývla. Bydlela s ním dost dlouho na to, aby věděla, že když to bylo nutné, zmizel a byl pryč tak dlouho, jak bylo třeba.

„Někdo umřel?“

„Jo.“

Torkel nechtěl říkat nic dalšího. Už kdysi se rozhodl, že pozornost svých dětí nebude získávat tím, že jim bude vyprávět napínavé a zruďné podrobnosti ze svého zaměstnání. Vilma to

věděla. Takže se dál nevyptávala a pouze přikývla. Torkel se na ni vážně zahleděl.

„Myslím, že je fajn, že máma někoho potkala.“

„A proč?“

„Proč ne? Přece nemusí být sama jen kvůli tomu, že není se mnou.“

„A tys někoho potkal?“

Torkel na chvíli zaváhal. Potkal někoho? Dlouhou dobu udržoval určitý druh vztahu s Ursulou, svou vdanou kolegyní, ale nikdy si přesně neřekli, o co se vlastně jedná. Spalí spolu, když byli na cestách za prací. Ve Stockholmu nikdy. Žádné společné večere nebo každodenní rozhovory o osobních, soukromých věcech. Sex a hovory o práci. Tím to končilo. A teď už ani to. Před pár měsíci přizval Torkel k vyšetřování svého dávného kolegu Sebastiana Bergmana a od té doby spolu s Ursulou jen pracují. Torkelovi to vadilo. Víc, než si chtěl připustit. Ne snad proto, že jejich vztah, či jak to vlastně nazvat, jasně probíhal podle jejích pravidel, s tím se dalo žít, ale stýskalo se mu po ní. Víc, než by čekal. To ho dráždilo. A navrch k tomu všemu se zdálo, že se opět sblížila se svým mužem Mickem. Před pár týdny se spolu dokonce vypravili na víkendovou cestu do Paříže.

Takže potkal někoho?

Nejspíš ne a každopádně nehodlal probírat složitost mezilidských vztahů s někým, kdo je zrovna v pubertě.

„Ne,“ odpověděl. „Nikoho jsem nepotkal. Ale teď už vážně musím jet.“

Objal ji. Pevně.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ pošeptal jí. „Mám tě moc rád.“

„Já tebe taky,“ odpověděla. „I svůj mobil.“ Rty čerstvě natřené leskem mu lehce přitiskla na tvář.

Ještě když Torkel nasedal do auta a vyrazil směrem k Tumbě, usmíval se. Zavolal Ursule. Byla už na cestě.

Torkel se v autě přistihl, jak doufá, že půjde o něco jiného. A o někoho jiného. Aby se ukázalo, že neexistuje pojitko mezi tou dnešní a ostatními mrtvými ženami. Doufal, že to bude jiný případ. Ale nebylo to tak. Torkel to poznal, když nahlédl do ložnice. Nylonové punčochy, noční košile, umístění oběti.

Je to třetí.

Výraz „od ucha k uchu“ dostatečně nevystihoval ránu zející v oblasti krku. Táhla se spíš od jedné strany páteře ke druhé. Jako když člověk otvírá konzervu a nechá jen kousíček, aby mohl ohnout víčko. Hlava byla téměř odříznutá. Způsobit někomu takové zranění vyžaduje značnou sílu. Krev byla všude, vysoko na zdech i po podlaze.

Ursula už vše fotografovala. Opatrně chodila po místnosti a dávala si přitom pozor, aby v krvi nešlapala. Pokaždé byla na místě první. Když to jen trochu šlo. Vzhledla, kývla na pozdrav a fotila dál. Torkel jí položil otázku, na kterou už znal odpověď.

„To samé?“

„Rozhodně.“

„Cestou sem jsem zase volal do Lövhagy. Pořád sedí.“

„To víme, ne?“

Torkel přikývl. Stál ve dveřích ložnice, hleděl na mrtvou ženu a říkal si, že se mu ten případ nelíbí. Už takto stál v jiných dveřích jiných ložnic a viděl jiné ženy v noční košili, s rukama a nohama svázanýma nylonovými punčochami, znásilněné a s proříznutým hrdlem. První se našla v roce 1995. Následovaly ještě tři, než se ke konci jara 1996 podařilo chytit vraha.

Hinde byl odsouzen na doživotí ve věznici Lövhaga.

Ani se neodvolal.

A pořád tam je zavřený.

Nové oběti však byly přesnými kopiemi těch jeho. Ruce a nohy měly svázané stejným způsobem. Přehnané násilí v oblasti krku. Dokonce i modrý vzorek na bílé noční košili

odpovídal. To znamenalo, že člověk, kterého hledají, je nejen sériový vrah, ale také napodobitel. Někdo z jakéhosi důvodu kopíruje vraždy staré patnáct let. Torkel se podíval do zápisníku a otočil se k Ursule. Tenkrát, v devadesátých letech, byla u toho. Ona, Sebastian a Trolle Hermansson, který mezitím nedobrovolně odešel do penze.

„Manžel prohlásil, že kolem deváté ráno mu odpověděla na textovou zprávu, ale v jednu prý už ne,“ řekl Torkel.

„To je možné. Je mrtvá víc než pět hodin a míň než patnáct.“

Torkel pouze přikývl. Věděl, že Ursula má pravdu. Kdyby se zeptal, poukázala by na posmrtnou ztuhlost, která ještě nezasáhla dolní končetiny, na autolýzu a počínající tmavnutí bělimy, ale to byl pitevní žargon, který se, navzdory mnoha letům stráveným u policie, nikdy neobtěžoval naučit. Když se ho na to někdo zeptal, musel se spokojit s obyčejnou švédštinou.

Ursula si hřbetem ruky setřela pot z čela. V podkroví bylo o několik stupňů tepleji než dole v přízemí. Červencové slunce celý den žhnulo. V pokoji bzučely mouchy, které přivábila krev a hnilobný proces — pouhým okem zatím neviditelný, přesto však probíhající.

„Co ta košile?“ zeptal se Torkel, když naposledy přelétl pohledem postel.

„Co je s ní?“ Ursula svésila fotoaparát a zkoumavě si nemoderní bavlněný kus oděvu prohlížela.

„Je stažená.“

„To mohl udělat manžel. Aby ji trochu zakryl.“

„Zeptám se, jestli na ni sahal.“

Torkel opustil místo ve dveřích. Musel se vrátit k zoufalému muži v kuchyni. Ten případ se mu opravdu ani trochu nelíbil.

Dlouhán prospal několik hodin. Přišel domů a padl do postele. Tak to dělal vždycky. Rituály. Tělem mu proudil adrenalin. Nebyl si jistý, co se dělo, připadal si, jako by za tu krátkou chvíli činnosti spotřeboval zásobu energie na celý týden. Ale teď je vzhůru. Budík už zvonil. Je čas dát se do práce. Znovu. Vylezl z postele. Ještě toho zbývá tolik udělat. A je nevyhnutelně nutné provést všechno správně. Ve správný čas. Ve správném pořadí.

Rituály.

Bez nich by existoval jen chaos. Chaos a děs. Rituály skýtají kontrolu. Díky nim není to špatné tak špatné. Ani bolest pak tolik nebolí. Rituály odhánějí temnotu.

Muž připojil fotoaparát Nikon k počítači, rychle stáhl všech třicet šest fotografií a otočil je do správné polohy. Na první si plačící žena zakrývala překříženýma rukama prsa a čekala, až jí dá noční košili, aby se mohla obléct. Z nosní dírky jí kapala krev na spodní ret. Dvě rudé kapky jí dopadly na pravé ňadro a zanechaly tam stopy jako déšť na okenní tabulce. Ze začátku se odmítala svléknout. Myslela si, že by ji oblečení snad mohlo ochránit. Zachránit.

Na šestatřicátém, posledním obrázku zírala prázdným pohledem přímo do objektivu. Přidřepł tehdy k posteli a naklonil se nad ni, tak blízko, že ucítil teplo krve řinoucí se z otevřené rány na krku. V tu chvíli už většina krve z těla vytekla, vsákla se do oblečení a matrace.

Zběžně prošel fotografie mezi tím. Oblečená košile. Nylonové punčochy. Uzly. Bez kalhotek. Před aktem. Po aktu. Práce nožem.

Strach.

Uvědomění.

Výsledek.

Snímky vypadaly dobře. Bude moct použít všech třicet šest. To bylo nejlepší. Navzdory téměř neomezené kapacitě

digitálního fotoaparátu hodlal zůstat v mezích určených klasickým fotografickým filmem. Třicet šest obrázků. Ani víc, ani méně.

Rituál.

Když Torkel scházel ze schodů, spatřil Billyho, jak klečí před domovními dveřmi a zkoumá zámek. Billy se otočil k šéfovi. „Dveře se zdají nepoškozené. Všechno nasvědčuje tomu, že ho pustila dovnitř.“

„Když jsme dorazili, bylo otevřeno na terasu,“ prohlásil Torkel.

„To udělal manžel poté, co přišel domů,“ vysvětlil Billy. „Říkal, že dveře na terasu byly zamčené.“

„Je si jistý? Vypadal v šoku a docela mimo.“

„Zněl jistě...“

„Ještě se ho zeptám. Kde je Vanja?“

„Venku, zrovna dorazila.“

„Nahore v pracovně je počítač,“ kývl Torkel ke schodům, po nichž právě sešel, „vezmi ho s sebou, třeba v něm něco najdeš. Nejlépe něco, co prokáže spojitost s ostatními.“

„Takže je to třetí?“

„Hodně tomu nasvědčuje.“

„Přizveme někoho, nebo...?“ Billy nechal otázku viset ve vzduchu. Torkel pochopil, že se vlastně ptá: přizveme Sebastiana Bergmana? Torkela samotného ta myšlenka také napadla, ale okamžitě ji zavrhl. Nevýhody Sebastianovy přítomnosti byly vždy zjevné a hodně převyšovaly výhody. Jenže teď se situace mění. Třetí oběť.

„Uvidíme.“

„Já myslel, že když vezmeme v úvahu, koho napodobuje...“

„Už jsem řekl, uvidíme.“

Z tónu, jakým to bylo oznámeno, Billy pochopil, že nemá cenu se dál vyptávat. Přikývl a vstal. Billy Torkelovu nervozitu chápal. Nemají žádnou stopu, lépe řečeno mají jich dost — otisky prstů i bot, sperma a vlasy —, a přesto nejsou ani o kousek blíž tomu, aby pachatele zatkli. A to ani devěťadvacet dní poté, co našli první oběť, spoutanou a usmrcenou stejným způsobem. Nenucenost, s jakou po sobě vrah zanechával forenzní důkazy, nasvědčovala tomu, že si je vědom svého čístejšího trestního rejstříku. Byl příliš organizovaný, než aby se to dalo pokládat za nedbalost. Takže šlo o pachatele dosud netrestaného, v každém případě ne za zločin, a ochotného riskovat. Nebo nuceného riskovat. Obě možnosti byly znepokojivé. Znamenalo to, že s největší pravděpodobností udeří znovu.

„Vezmi s sebou Vanju a znovu všechno projděte.“

Kdyby dokázali najít souvislost mezi oběťmi, bylo by téměř vyhráno. V takovém případě už by o pachateli něco věděli a mohli by začít stahovat smyčku. Nejhorší by bylo, kdyby si vrah vybíral ženy náhodně: zahlédne nějakou ve městě, sleduje ji, zmapuje terén, vše naplánuje a pak čeká na vhodnou příležitost. Pokud to tak bylo a vybíral si ženy tímto způsobem, nedostanou ho, dokud neudělá chybu. A zatím ji neudělal.

Billy několika rychlými kroky vyběhl schody, zběžně pohlédl k ložnici, kde dosud pracovala Ursula, a zamířil do pracovny. Byla dost malá, měla tak šest metrů čtverečních. Psací stůl s kancelářskou židlí stál v rohu. Pod židlí leželo na zemi plexisklo, aby kolečka nepoškrábala parkety. Na nízké lavici stála tiskárna, modem, router, papíry, pořadače a kancelářské potřeby. Na zdi nad stolem visel dlouhý rámeček, do kterého se vešlo osm fotografií. Oběť, jménem Katharina — píšící se s „th“, pokud si Billy dobře vzpomínal —, sama na snímku, stojící před jabloní a hledící s úsměvem do objektivu. Černé vlasy zastrčené pod slamákem, bílé letní šaty. Jako reklama

na švédské léto. Možná to bylo v Österlenu. Muž — Richard — rovněž sám na jedné fotografii. Stál na zádi plachetnice. Sluneční brýle, dohněda opálený, soustředěný. Na zbývajících šesti snímcích byli spolu. Nerozluční, s úsměvem se objímající. Podle všeho dost cestovali. Jedna z fotografií byla pořízena na sněhobílé písečné pláži s palmami v pozadí a na dalších Billy poznal New York a Kuala Lumpur. Zřejmě neměli žádné děti.

Tak tentokrát nikdo o mámu nepřišel, říkal si. Chvilí před snímkem zůstal stát. Prohlížel si láskyplné úsměvy na tvářích obou manželů. Na všech fotkách se objímali. Možná takto před objektivem pózovali vždycky. Možná to byla jen komedie pro okolí s cílem ukázat, jak úžasně jim spolu je. Ale v tom případě to nebylo znát — jak tam stáli v objetí, vypadali oba doopravdy zamilovaně. Billy ty fotografie muže se ženou nedokázal setrást z mysli. V tom jejich štěstí bylo něco, co ho zasáhlo. Vypadali tak spokojeně. Tak zamilovaně. Tak živě. Billy se něčím takovým nikdy rozhodit nenechal. Bez obtíží si dokázal udržet profesionální odstup od obětí. Samozřejmě že ho to vždy ovlivnilo, soucítit s pozůstalými, ale zármutek většinou nepronikl tak hluboko. Přesně věděl, proč je to tentokrát jinak. Nedávno potkal jednu dívku a její veselý pohled a svůdný úsměv mu připomínaly ženu na fotografiích. To dělalo celou tragédii v mnoha ohledech skutečnější. Billy pomyslel na My. Jak si ráno přitáhla příkrývku a rozespale ho objala. Jak se ho snažila přimět, aby s ní zůstal ještě chvíli a ještě chvíli a ještě chvíli, až najednou bylo ráno pryč. Obrázek usmívající se My se hodil k romantickým snímkům ženy před ním, ale rozhodně ne k té groteskně pokroucené, spoutané a znásilněné ženě vedle. A přesto je to jedna a tatáž. Na vteřinu místo ní viděl My, jak leží otočená obličejem dolů ve velké kaluži krve. Odvrátil se a zavřel oči. S takovým strachem se ještě nesetkal. Nikdy.

A už ani nesetká. To věděl. Nesmí si to násilí a hrůzu připustit a nechat se jimi nakazit. Zničilo by to lásku. Naplnila

by se strachem a neustálým neklidem. Bylo mu nad slunce jasné, že je nutné oddělit soukromý život od práce. Jinak by mohl o všechno přijít. Může My objímat, pevně držet, ale ne s ní sdílet své pocity. Jsou příliš temné a bezedné, než aby je směl vpustit do jejich vztahu. Až přijde domů, bude ji dlouho držet v náručí. Hodně dlouho. Ona se bude ptát proč. A on bude lhát. Bohužel. Ale pravdu jí říct nechtěl. Billy se otočil, vzal notebook ležící na stole a zamířil dolů za Vanjou.

Dlouhán zadal počítači pokyn k vytištění všech fotografií a z tiskárny se okamžitě začalo ozývat výkonné bzucení. Zatímco se fotografie formátu 10 × 15 centimetrů tiskly na kvalitní lesklý papír, muž si připravil v počítači novou složku, zkopíroval ji a pak se přihlásil na internetovou stránku, chráněnou heslem, jako správce. Vložil složku. Stránka měla nic neříkající název *Fygorh.se*. Vlastně to byla pouze náhodná kombinace písmen, vybraná s jediným cílem: nedostat se v jakémkoli vyhledávací ve výsledcích hledání příliš vysoko. Kdyby někdo, kdo se stránkou nemá nic společného, na ni přece jen zabloudil, našel by na první pohled špatně rozložený text, na pohyblivém a křiklavém pozadí sotva čitelný. Texty, měnící zcela nahodile font a barvu, byly výňatky z knih, vládních usnesení, vědeckých pojednání a z jiných webových stránek, ale i čiré nesmysly bez odstavců, a dokonce i bez mezer. Mezi tím vším problikávaly tu a tam, bez jakékoli základní myšlenky, podivné fotografie a nákresy. Stránka vypadala jako digitalizovaná verze nesmyslů nastrkaných přes sebe. Byla podobná výlepovým plochám, s nimiž se člověk občas setká v přístřešcích na autobusových zastávkách či na venkovních elektrických rozvaděčích, kde je na jednom místě přilepeno tisíc různých věcí.

Nikdo se na stránku nedokázal soustředit delší dobu. Dlouhán se podíval na počítadlo návštěv. Z třiasedmdesáti lidí, kteří z nějakého nevysvětlitelného důvodu na stránku zavítali, tam setrval ten, který se zdržel nejdéle, minutu a dvacet šest vteřin. Přesně tak si to dlouhán přál. Nikdo se nezvládl proklikat až na pátou stranu ani nevěnoval pozornost červenému čtverečku uprostřed odstavce týkajícího se památkové péče kolem Katrineholmu. Když na něj člověk klikl, objevila se nová stránka, která vyžadovala heslo a uživatelské jméno. Po jejich zadání se objevila složka s fotografiemi, kterou právě vložil. Byla pojmenovaná nic neříkající číslicí 3.

Tiskárna dokončila svou práci. Muž sebral vytištěné snímky, prolisoval je a spočítal. Všech třicet šest. Vzal velkou svorku na papír a sepnul s ní horní okraje fotografií. Přešel pokoj, na jehož druhém konci visela na stěně dřevotřísková deska. Svorku se snímky zavěsil na hřebíček v pravém horním rohu nástěnky. Nad hřebíkem byla černou tuší vyvedená číslice 3 v kroužku. Zběžně se podíval na sousední fotografie, které visely na hřebíčku s číslicí 1 a 2. Byly na nich ženy. U sebe v ložnici. Polosvlečené. Plačící. Bez sebe strachy. Svorka nejvíc vlevo obsahovala pouze čtyřiatřicet snímků. Dva se mu nepodařily. Před aktem. Byl moc horlivý. Odklonil se od rituálu. Pak sám sebe proklínal. Svatosvatě si přísahal, že se to nebude opakovat. Druhý štos fotografií už byl úplný. Teď znovu zvedl fotoaparát a pořídil snímek nástěnky s jejím hrůzným obsahem. Fáze číslo jedna je hotová. Odložil fotoaparát na stůl a ze země přede dveřmi zdvihl černou sportovní tašku.

Zamířil do kuchyně.

Postavil tašku na prázdný kuchyňský stůl, rozepnul zip a vytáhl z ní sáček s kusem kartonu — od punčoch, které použil. Značka Philippe Matignon Noblesse 50 Cammello, světle hnědé.

Jako obvykle.

Jako vždy.

Otevřel skříňku pod dřezem, obal vyhodil a skříňku zase zavřel. Znovu přistoupil k tašce a vytáhl z ní nůž v igelitovém sáčku, který položil do dřezu. Opět otevřel skříňku pod kuchyňskou linkou a vyhodil zakrvácený pytlík. Zavřel dvířka a otočil kohoutkem. Širokou čepel začala omývat vlažná voda. Krev se začala srážet a stékala z kovu, mírným levotočivým vírem mizela v odpadu. Uchopil čepel a nůž otočil. Poté si vzal čisticí prostředek a kartáč, aby umyl zbytek. Zbraň důkladně utřel a uložil ji zpět do tašky. Otevřel třetí zásuvku odshora vedle trouby a vytáhl z ní roli třílitrových igelitových sáčků. Jeden z nich odtrhl, roli uložil zpátky, zavřel zásuvku a vložil sáček do tašky k noži. Pak vyšel z kuchyně.

Billy obešel dům a našel Vanju stát na trávníku. Byla otočená zády ke dveřím na terasu a k velkým proskleným oknům. Před ní se rozprostíral pečlivě posekaný trávník sahající až ke dvěma rozkvetlým záhonkům. Billy názvy rostlin neznal a hádal, že ani Vanja není z té kvetoucí nádhery zrovna u vytržení.

„Jak to jde?“

Vanja sebou trhla. Neslyšela ho přicházet.

„Žádnou navštívenku tu nenechal, jestli myslíš tohle.“

„Dobře...“ odpověděl Billy trochu zaraženě. Vanje došlo, že to od ní znělo mimořádně tvrdě. Kolegova otázka se možná vůbec netýkala práce. Zná ji, až moc dobře. Ví, jak nenávidí tento druh zločinu. Ne kvůli krvi a sexuálnímu násilí. Viděla toho už hodně a horší věci. Ale jde o to, že to je žena.

Mrtvá.

Ve svém domě.

Ženy by neměly být znásilňovány a vražděny doma. Jsou přece vystaveny nebezpečí všude jinde a stále. Než se vydají

na cestu domů z restaurace, měly by se pokud možno převléct. Mají se vyhýbat podchodům, parkům a osamělým cestám. Neměly by si pouštět hudbu z iPodu do uší. Svoboda pohybu se jim zmenšuje, omezují se možnosti. Ve vlastním domě by proto měly mít klid.

Cítit se uvolněně.

V bezpečí.

„Našla jsem tohle,“ řekla Vanja, otočila se a šla zpět k terase. Billy ji následoval. Vstoupili na namořenou dřevěnou podlahu terasy, minuli čtyři ratanové židle a stůl se sklopeným zeleným slunečníkem uprostřed. Billymu to připomínalo spíš zahrádku v restauraci než zahradní nábytek. Zastavili se u dvou dřevěných rozkládacích židlí. Člověk si dokázal představit, jak v nich majitelé domu v záři večerního slunce sedávali, každý se svou sklenkou v ruce.

„Tamhle.“ Vanja ukazovala na okno úplně vlevo. Billy se tam zahleděl. Zvenku byla vidět větší část přízemí. Viděl Torkela, jak mluví s Richardem Granlundem, i techniky, kteří procházeli zbytek domu, ale to mu Vanja sotva chtěla ukázat.

„Co myslíš?“ zeptal se.

„Tamhle,“ řekla znovu a ukázala, tentokrát konkrétněji, k oknu. Najednou si toho Billy všiml. Měl to přímo před nosem. Otisk na okenní tabulce, téměř čtvercového tvaru, rozprostírající se na několika centimetrech čtverečních, a pod ním ještě menší skvrnka. Po obou stranách je lemovaly otisky ve tvaru půlměsíce. Ten vlevo byl nakloněný lehce doprava a pravý zase doleva, jako dvě závorčky okolo zbylých stop. Billy hned viděl, co jsou zač. Někdo — nejspíš vrah — se díval oknem dovnitř, naklonil se čelem a nosem na sklo a zároveň si oběma rukama stínil, což na skleněné tabulce zanechalo mastné otisky.

„Je vysoký,“ konstatoval Billy a předklonil se, aby tu pozici názorně předvedl. „Vyšší než já.“

„Pokud to udělal on,“ kývla Vanja k otisku na okně, „znamená to, že z tamtoho domu na něj bylo vidět.“ Ukázala na

sousední stavbu za květinovými záhony. „Někdo si ho mohl všimnout.“

Billy o tom pochyboval. Že by někdo viděl pachatele uprostřed všedního dne a v červenci? Všechny vily v okolí se zdály být o prázdninách opuštěné. I teď se na ulici shromáždilo na nejvyšší pár zvědavců a jen několik lidí si vzpomnělo, že musí jít něco udělat na zahradu, zrovna když přijela policie. Byla to jedna ze čtvrtí, které se v létě víceméně vylidní. Zdejší obyvatelé mají jak peníze, tak čas odjet na chatu, plachtit nebo do zahraničí. Věděl to pachatel? Počítal s tím?

Pravděpodobně.

Samozřejmě že půjdou ode dveří ke dveřím. Obejdou hodně dveří. Pokud vraha dovnitř pustila Katharina, jak se Billy domníval, nejspíš přišel k domu zepředu. Klepat na dveře terasy je podivné, víc to člověka vyleká a šance, že vás pustí dovnitř, je výrazně menší. Takže šel nahoru zahradní cestičkou. I tam na něj muselo být vidět. Stejně to bylo i na dvou předchozích místech činu, alespoň pokud vědí, ale nijak jim to nepomohlo. Nikdo nic a nikoho neviděl. Žádné auto, žádná osoba, která by se na místě divně projevovala. Nikdo se neptal na cestu, neplížil se kolem, neprojížděl na kole, nevezl zásilku.

Nic a nikdo.

V sousedství bylo všechno přesně jako obyčejně, až na tu malou výjimku, že tam byla brutálně zavražděna žena.

„Torkel chce, abychom jeli zpátky,“ řekl Billy. „Když budeme mít štěstí, tak objevíme společného jmenovatele.“

„Zdá se, že štěstí potřebujeme. Vrah stupňuje tempo.“

Billy přikývl. Mezi první a druhou vraždou uplynuly tři týdny. Druhou a třetí dělilo jen osm dní. Billy s Vanjou se vydali přes trávník připomínající spíš golfový green, protože na něm navzdory vytrvalému suchu a vedru nebylo jediné žluté místo. Vanja pohlédla na kolegu, který rázoval vedle ní ve své tmavomodré mikině s kapucí a s laptopem v ruce.

„Promiň, jestli jsem předtím zněla našťvaně.“

„To je v pohodě, přece jsi byla naštvaná.“

Vanja se pro sebe usmála. S Billym se tak snadno pracuje.

Ložnice.

S taškou v ruce šel dlouhán přímo k prádelníku pod oknem. Tašku na něj postavil a otevřel vrchní skříňku. Z pravé strany vytáhl pečlivě složenou noční košili a uložil ji do tašky. Z levé vzal balíček Philippe Matignon Noblesse 50 Cammello světle hnědé a také ho nechal zmizet v černé sportovní tašce. Zapnul zip a tašku uložil do skříňky mezi ostatní prádlo. Přesně tam zapadla.

Samozřejmě.

Zabouchl dvířka.

Vrátil se do kuchyně.

Vytáhl z komory pečlivě poskládaný papírový sáček, rozložil ho a zamířil k lednici. Ve dvířkách byla skleněná lahev limonády, s ovocnou příchutí a obsahem třicet tři centilitrů, a balíček kulatých sušenek. Ve spodní průhledné zásuvce lednice ležely banány. Vzal dva a vložil je do papírového sáčku spolu s limonádou, sušenkami a čokoládovou oplatkou, kterou vzal z horní přihrádky. Potřetí otevřel dveře od skříňky pod dřezem a vytáhl z ní prázdnou plastovou lahev, v níž býval chlornan. Když lahev dal do papírového sáčku, ucítil slabý zápach dezinfekce. Potom sáček vzal a postavil ho do předsíně, vpravo od domovních dveří.

Otočil se a zahleděl se do bytu. Cítil klid. Poprvé za několik hodin. Rituál byl proveden. Je hotov. Připraven.

Na další.

Na čtvrtou.

Teď musí jen počkat.

Bylo pár minut po půlnoci, když Vanja mířila k místnosti, kterou nikdy neoznačili jinak než právě jen jako „zasedací místnost“. Na šedozeleném koberci, který pokrýval celou podlahu, stál uprostřed oválný konferenční stůl a okolo něj šest židlí. Ovládací panel pro telefonické hovory, videokonference a stropní projektor stál uprostřed stolu, který byl až na několik lahví minerálky a čtyři sklenice prázdný. Ani na jedné straně místnosti nebyla prosklená stěna, kterou by viděli na zbytek policejní stanice. A ani dovnitř nebylo vidět. Na jedné z delších stěn visela tabule a Billy dohlížel na to, aby se na ní ocitlo všechno, co má se současným případem spojitost. Právě tam věšel fotografii Kathariny Granlundové. V tu chvíli Vanja vešla do místnosti, posadila se na židli a položila před sebe na stůl tři složky.

„Cos měl dneska večer na programu?“ Vanjina otázka Billyho trochu překvapila. Čekal, že se bude ptát na případ. Zda přišel na nějakou spojitost mezi těmi třemi mrtvými ženami. Jestli už se někam posunuli. Ne že by se Vanja nezajímala o své spolupracovníky, ale byla to ta nejcílevědomější policistka, kterou Billy znal, a málokdy se při práci pouštěla do nezávazného klábosení a rozebírání soukromých věcí.

„Byl jsem na divadelním festivalu,“ odpověděl Billy a posadil se. „Odešel jsem hned po přestávce.“ Vanja se na něj podívala pohledem, v němž se úžas mísil s nevěřícností.

„Vždyť ty do divadla nechodíš.“

To byla pravda. Při několika příležitostech, kdy se nebavili o práci, označil Billy divadlo za „mrtvé umění“ a myslel tím to, že podobně jako se člověk vzdal koní a povozů, když přišla auta, měl by nechat v klidu a důstojně odejít i divadlo, poté co se zrodil film.

„Seznámil jsem se s jednou holkou a ta tam chtěla jít.“

Vanja se pousmála. Jasně, je v tom holka.

„A co říkala, když ses takhle vytratil?“

„Nevím, jestli mi to uvěřila. Už během prvního jednání mě musela budit... Co jsi dělala ty?“

„Nic, byla jsem doma a četla si o Hindem.“

Vanjina odpověď je přivedla zpět k důvodu, proč sedí v docela opuštěné budově na Kungsholmenu, když je nový den starý teprve pár minut.

O tři čtvrtě hodiny později museli uznat, že se k vyřešení případu nepřiblížili ani o píd. Tři oběti neměly jediného společného jmenovatele. Věk se lišil, dvě byly vdané, jedna rozvedená, jedna měla děti. Nevyrostly na jednom místě, nechodily do stejných škol, nepracovaly ve stejném oboru, nebyly členkami stejných spolků ani organizací, nesdílely společné záliby. Mezi jejich manželi či bývalými manželi také nebylo zjevné spojení a zdálo se, že nebyly v kontaktu na Facebooku ani prostřednictvím jiných sociálních médií.

Neznaly se.

Neměly nic společného.

V každém případě nic, co by Billy a Vanja dokázali objevit. Billy zklamaně zaklapl počítač a unaveně se natáhl na židli. Vanja se zvedla a šla k tabuli. Prohlížela si snímky tří žen. Každá na jednom snímku naživu, mrtvá na několik. Úplně vpravo visela další vertikální řada fotografií. Z devadesátých let. Děsivě podobná těm novým.

„Přesně je kopíruje.“

„Jo, myslel jsem na to. Jak je to možné?“ Billy se zvedl a stoupl si vedle Vanji. „Myslíš, že se znají?“

„Ne nevyhnutelně, ty fotky vyšly.“

„Kde?“ zeptal se udiveně Billy. Stěží si dokázal představit noviny, které by tak hrůzné fotografie otiskly, a v roce 1996 nebyl internet ještě zdaleka tak bezedným zdrojem informací, jakým je dnes.

„Mimo jiné v Sebastianových dvou knihách,“ pokračovala Vanja a obrátila se čelem k němu. „Četl jsi je?“

„Ne.“

„To bys měl. Jsou totiž dobré.“

Billy neodpověděl a jen přikývl. Když uvážil, co si Vanja o Sebastianovi myslí, tak je to asi to jediné pozitivní, co by o něm dokázala říct. Billy váhal, jestli se má zeptat. Bylo hodně hodin a Vanja se už večer zdála rozladěná. Ale najednou slyšel sám sebe vyslovit:

„Myslíš, že ho přizveme?“

„Sebastiana?“

„No.“

„Fakt doufám, že ne.“

Vanja se vrátila ke stolu, posbírala papíry ze složek, které měla s sebou, a zamířila ke dveřím.

„Stejně ale musíme do Lövhagy za Hindem. Říkala jsem si, že tam zajedeme spolu.“ Otevřela dveře, ale ještě se zastavila. „Uvidíme se zítra. Zavolaš prosím tě Torkelovi a poviš mu, že jsme skoro na nic nepřišli?“

Aniž by počkala na odpověď, odešla a Billy osaměl. Takže sdělovat špatné zprávy je jeho úkol. Jako obvykle. Podíval se na hodinky. Byla téměř jedna. S povzdechem vzal do ruky mobil.

Sebastiana vzbudilo to, že se něco dotýká jeho obličeje. Otevřel oči, rychle se zorientoval v neznámé ložnici a překulil se na záda. Mezitím si v hlavě přehrával večer, který ho sem zavedl. Sledoval Vanju až domů. Viděl, jak vchází do domu. Už už se chystal přesunout na svou obvyklou vyhlídku, když se najednou zase objevila venku. O pár vteřin později přijelo policejní auto a ona do něj nastoupila. Něco se stalo.

Někde ji potřebovali.

On nebyl potřeba nikde.

Unaveně se vydal domů, do svého příliš velkého bytu, ale najednou se začal cítit nervózně. Byl jen jeden způsob, jak se zbavit úzkosti a rozmrzelosti. Tak prošel oznámení v novinách a rozhodl se pro přednášku „Večer s Jussim Björlingem“ v kulturním domě ABF. Bylo to naprosto nezajímavé, ale stejně jako v případě jiných kulturních událostí, i tady byla převážná část publika ženského pohlaví a Sebastian se po krátkém zvažování posadil do třetí řady, vedle osamocené čtyřicátnice bez snubního prstýnku. O přestávce zapředl hovor. Potom si dali nealkoholický koktejl a pokračovali v rozhovoru. Rozhodli se pro společnou večeři. Následovala krátká procházka k jejímu bytu ve Vasastanu. Pak se spolu vyspali. A teď ho probudila. Ellinor Bergkvistová. Prodavačka v obchodním domě Åhléns. Prodává kuchyňské vybavení, vzpomněl si. Kolik je vůbec hodin? Venku je světlo, ale to nic neznamená. Je přece půlka léta.

Ellinor ležela na boku, otočená k němu. Hlavu měla opřenou o dlaň, loktem se zapírala o polštář a ukazováčkem druhé ruky mu přejížděla přes obličej. Póza, kterou možná viděla v nějaké romantické komedii. Ve filmu okouzující, ve skutečnosti nesmírně otravné. Neukázněná kadeř jahodově blond vlasů jí spadala přes oko a ona s úsměvem, který měl být zřejmě „rošťácký“, zastavila ukazovák na špičce jeho nosu a malinko přitlačila.

„Dobré ráno, ospalče.“

Sebastian si povzdechl.

Nevěděl, co je horší. Jestli to, že s ním mluví jako s miminem, které se právě probudilo z potřebného šlofíčku, nebo ta aura romantické, čerstvě zamilované přichylnosti, která z ní vyzářovala. Nejspíš to druhé. Už během té krátké procházky k jejímu bytu tušil, že by to tak mohlo dopadnout.

Vzala ho za ruku.

Držela ho za ruku.

Celou cestu.

Vypadali jako zamilovaná dvojice procházející se za noci letním Stockholmem. Kliše. Pět hodin po tom, co se poprvé setkali. Údésné. Sebastian zvažoval, že to celé odpíská a půjde. Ale nakonec se rozhodl, že už do toho vložil příliš času a energie na to, aby celou záležitost přerušil dřív, než dostane to, co chce. Co potřebuje.

Sex byl nudný a z jeho strany nezúčastněný, ale aspoň potom na pár hodin usnul. Alespoň něco. Sebastian otočil hlavu ke straně, aby dostal špičku jejího prstu dolů z nosu a odkašlal si.

„Kolik je hodin?“

„Za chvíli bude půl sedmé. Co chceš dneska podniknout?“

Sebastian si opět povzdechl.

„Bohužel musím do práce.“

Byla to lež. Nepracoval. Už několik let, pokud člověk nepočítá ten malý záskok v komisi pro vyšetřování vražd před pár měsíci ve Västeråsu. Teď nedělal nic. A hodlal v tom pokračovat. Vlastně neměl chuť cokoli dělat, a už vůbec ne s Ellinor Bergkvistovou.

„A jak dlouho myslíš, že bys spal, kdybych tě nevzbudila?“

Co je to sakra za otázku? Jak to má vědět? Nejspíš by ho vzbudil ten sen, zřídka kdy mu v noci dokázal uniknout. Ale těžko říct. A jí to rozhodně říkat nechce. Chce odejít. Vypadnout z bytu i Vasastanu tak rychle, jak jen to půjde.

„Nevím, možná tak do devíti. Proč?“

„Dvě a půl hodiny.“ Ukazovák byl zpátky, obkroužil mu čelo, vydal se dolů po kořeni nosu, přes rty. Byl to mnohem intimnější dotyk než kterýkoli z těch, jimž se věnovali o pár hodin dřív. Sebastian se přistihl, jak své vstávání z postele uprostřed pohybu zarazil.

„Takže pokud už nechceš spát,“ pokračovala Ellinor, „máme dvě hodiny na jiné věci, než ti to začne zasahovat do té tvé důležité práce.“ Prst se sunul dolů po bradě, krku a hrudi a pod povlak, který sloužil coby příkrývka. Sebastian zachytil

Ellinořin pohled. Její zelené oči. Všiml si, že v levé duhovce má hnědý flíček. Vypadalo to, jako kdyby zornice prosakovala a trocha se jí vylila do duhovky.

Ruka sestupovala níž.

Ukázalo se, že navzdory všemu existuje jedna věc, kterou by Sebastian s Ellinor Bergkvistovou dělat mohl.

Snídaně.

Jak jen ho k tomu přiměla?

Nepromyšlený postkoitální slib?

Kuchyňské okno bylo otevřené do dvora, v bytě však stejně bylo horko. Zvenčí slyšel dunění motocyklu, ale jinak bylo ticho. Ticho, jaké bývá v létě po ránu. Sebastian uvažoval, co je za den, a přitom očima přelétl prostřený stůl. Jogurt, dva druhy lupínků, müsli, čerstvě vymačkaný džus, sýr, šunka, salám, okurka nakrájená na kolečka, rajčata, paprika, plátky melounu. Že by středa? Úterý? Kuchyní se začala linout vůně domácího pečiva — Ellinor vytáhla z trouby plech s křupavými bagetkami a rozložila je na utěrku. Tu pak přemístila do proutěného košíku na pečivo, který s úsměvem postavila na stůl. Poté se obrátila zpátky k pracovní ploše uprostřed prostorné kuchyně. Sebastian neměl hlad. Varná konvice se vypnula a Ellinor nalila vroucí vodu do šálku, který stál před ním. Sebastian pohledem sledoval dno, kde se voda při kontaktu s instantním práškem okamžitě zbarvila do tmavohněda. Byl to pohled, který si Ellinor očividně vyložila jako kritický.

„Promiň, mám jen instantní. Sama piju čaj.“

„To je v pořádku.“

Nalila vodu i do svého šálku a šla s konvicí nazpátek. Když byla v půli cesty, zarazila se.

„Chceš k tomu mléko?“

„Ne.“

„Můžu ho ohřát, jestli chceš. Jako latté.“

„Není potřeba.“

„Určitě?“

„Hm.“

„Dobře.“

Usmála se, posadila se proti němu, vzala sáček čaje s příchutí citronu a zázvoru, ponořila ho do vody a několikrát ho vytáhla a zase spustila. Opět očima vyhledala Sebastianův pohled a usmála se. Podařilo se mu ze sebe dostat cosi, co by se s trochou dobré vůle dalo vykládat jako opětování jejího úsměvu, a pak uhnul pohledem. Nechce tu být. Takovým situacím se obvykle vyhýbá. Teď si uvědomil proč. Nedokáže vystát ten falešný pocit spřízněnosti, jako by snad měli něco společného, ačkoli už se — alespoň pokud to bude na něm — nikdy znovu nevidí. Upřel pohled na jednu z kuchyňských skříněk a nechal myšlenky plynout. Ellinor si mezitím v nastalém tichu přidala do čaje lžičku medu. Vzala z košíku bagetku, rozpůlila ji, namazala máslem a přidala sýr, šunku a dva kousky žluté papriky. Kousla si, žvýkala a přitom si prohlížela muže před sebou. Muže, který stále hleděl kamsi za ni.

„Sebastiane?“

Trhl sebou a tázavě se na ni podíval.

„Na co myslíš?“

Opravdu byl pryč. Zase. Tam, kde se ocitl vždycky. V myšlenkách, které ho pronásledovaly celé dny. Posedlost. Pro Sebastiana byl ten pocit dřív téměř neznámý. I v době, kdy byl nejvíc zabraný do své práce a sklízel největší úspěchy, neměl problém odehnat od sebe nežádoucí myšlenky. Když hrozilo, že mu nějaký případ zasáhne do života víc, než si sám přeje, jednoduše na něj na pár dní přestal myslet.

Věnoval se jiným věcem.

Měl svůj život pevně v rukou.

Sebastian Bergman byl muž, který neztrácí kontrolu. Kvůli nikomu a ničemu. Alespoň tak to bývalo.

Teď je jiný.

Život jím otrásl. Zranil ho.

A ne jednou, ale hned dvakrát.

Když se před třemi měsíci vypravil do Västeråsu, nebyl ještě ani zdaleka smířený s katastrofou, která se udála 26. prosince 2004 v Thajsku. Do Västeråsu se vydal, aby prodal dům svých rodičů, a když ho vyklízel, narazil na několik dopisů. Byly určeny jeho matce a byly z roku 1979. Psala je žena, která tvrdila, že s ním otěhotněla. Byly to dopisy, které tehdy vůbec nedostal, a teď dělal všechno možné pro to, aby vypátral odesílatelku. Sebastianovi bývalí kolegové vyšetřovali ve Västeråsu brutální vraždu chlapce a on se vmísil do vyšetřování, aby s pomocí všech dostupných policejních registrů získal její jméno.

Adresu.

Jasno.

To všechno dostal. Žena ve Storskärsgatan číslo dvanáct mu otevřela. Uvítala ho nepovědomá tvář Anny Erikssonové. Měl jasno. Ano, má dceru, ale ta se nikdy nedozví, že je Sebastian její otec. Už tátu má. Valdemara Lithnera. Valdemara, který si je vědom, že Vanja není jeho.

Takže se nikdy neměli setkat. Sebastian se svou dcerou. Zničilo by se tím příliš mnoho. Všechno by se pokazilo. Všem. Sebastian musel v podstatě slíbit, že se vzdá snahy dceru vyhledat.

Problém ovšem byl v tom, že už se viděli.

Víc než to.

Pracovali spolu.

Ve Västeråsu. On a Vanja Lithnerová. Policistka z celostátní komise pro vyšetřování vražd. Chytrá, ambiciózní, výkonná, silná.

Jeho dcera.

Má dceru.

Zase.

Od té doby ji téměř pořád sledoval. Ani sám sobě nedokázal pořádně zdůvodnit proč. Viděl ji, ale to bylo všechno. Nikdy nedal nic najevo. Co by řekl? Co by se vůbec dalo říct?

Teď vzhledl k Ellinor, která se ho přátelsky zeptala, na co myslí, a odpověděl to, co si nejspíš nejméně žádalo další vysvětlování:

„Na nic.“

Ellinor přikývla, napohled spokojená s odpovědí a především s tím, že se jí opět podařilo upoutat jeho pozornost. Sebastian se natáhl po plátku melounu. Ten by do sebe asi mohl dostat.

„Čím se zabýváš?“

„Cože?“

Byla to nepříjemná odpověď, jasně odmítavá, ale proč tu ženskou nezazít rovnou? Sebastian skutečně netoužil po tom, aby se tato trapná snídane rozvinula v příležitost, která by jim umožnila se poznat. Vědí o sobě dost. On o ní víc než ona o něm. Ellinor se dozvěděla, že se jmenuje Sebastian Bergman a že je psycholog. Dalším osobním dotazům se obratně vyhnul a bez problémů směřoval konverzaci k jiným, pro ni zajímavým tématům.

„Říkal jsi, že musíš do práce,“ pokračovala Ellinor, „je půlka července, většina lidí má volno, tak přemýšlím, co vlastně děláš.“

„Pracuju na jednom... referátu.“

„O čem?“

„Taková... navazující zpráva. Pro policejní akademii.“

„Neříkal jsi, že jsi psycholog?“

„Jsem, ale občas pracuju s policií.“

Prísvědčila. Lokla si čaje a natáhla se po krajíčku chleba.

„A kdy to má být hotové?“

To je sakra otázek, pomyslel si Sebastian.

„Zhruba za dva týdny.“

Ty zelené oči. Věděla, že lže. Což mu vlastně nevadilo. Sotva by ho mohlo zajímat, co si o něm myslí, ale cítil se v této situaci nanejvýš nepříjemně: při normální snídani, kdy ale oba vědí, že je to jen kulisa. Chiméra. To už by stačilo. Odsunul židli.

„Půjdu.“

„Zavolám ti.“

„Jasně.“

Za Sebastianem zapadly dveře. Ellinor zůstala sedět a naslouchala. Po chodbě se rozléhaly jeho kroky. Šel dolů pěšky. Sama pro sebe se usmála. Přesně věděla, že to udělá. Seděla na místě, dokud kroky neutichly, pak se zvedla a vrátila se do ložnice. K oknu. Pokud přejde ulici a zabočí doleva, uvidí ho. Neudělal to.

Ellinor se svezla na rozestlanou manželskou postel. Lehla si na jeho stranu. Přetáhla přes sebe jeho prostěradlo, zabořila nos do jeho polštáře a zhluboka se nadechla. Zadržela dech, aby v ní zůstala jeho vůně.

On.

Vanja bydlela v bytě na kopci nad Frihamnem. Sebastian si byl vcelku jistý, že je to třípokojový byt. Tak jistý, jak si jen člověk dokáže být, když ho sleduje ze sto metrů vzdáleného vršku. Dům byl světle žlutý, ve funkcionalistickém stylu. Měl sedm podlaží. Vanja bydlela ve čtvrtém. V bytě se nic nedělo, alespoň podle toho, co viděl. Možná ještě spí. Nebo je v práci. Na tom, že ji teď nevidí, zase tolik nesejde. Přišel sem hlavně kvůli tomu, že nevěděl, kam jít.

Před pár týdny to bylo jinak.

To si usmyslel, že ji musí vidět. Potřeboval ji vidět. Zjistit, co dělá. Zatoužil po lepším rozhledu, než jaký mu mohla nabídnout vyvýšenina. A tak se pokusil vyšplhat na jeden z větších listnatých stromů, které rostly na úpatí kopce. První metry to šlo nad očekávání dobře. Pak se chytil několika větvi ve větší výšce a lezl dál. Všiml si, že by se mohl dostat ještě

výš a po chvílce šmátrání se mu podařilo najít vhodnou větev, přes kterou se vysoukal dalších pár metrů. Slunce probleskovalo skrz listy, které navíc pěkně svěže voněly. Najednou si připadal jako malý kluk na cestě za dobrodružstvím. Kdyby naposledy vylezl na strom? To už je pěkných pár let. Ale býval v tom dobrý.

Mrštný.

Rychlý.

Otec to nepodporoval, zastával názor, že by se měl Sebastian věnovat intelektuálnějším výzvám, rozvíjet svůj smysl pro hudbu, svou tvořivost a umělecký talent. Matka se zase nejvíc strachovala o oblečení. Ani jednomu z nich se jeho lezení po stromech nelíbilo, takže to dělal často. Tak často, jak mohl. A teď si znovu užíval pocit, že dělá něco dobrodružného a zakázaného.

Když se ale podíval pod sebe, uvědomil si, že mu dá dost práce, aby se dostal z této výšky dolů. Alespoň pokud z toho chtěl vyváznout bez úhony. Mrštnost a rychlost už jaksí nebyly charakteristiky, které by člověka při pohledu na něj napadly jako první. Jen co dospěl k tomuto závratnému a děsivému poznání, zachytil se sakem za ostrý výčnělek větve za sebou a ztratil rovnováhu. Z malého kluka na dobrodružné cestě se rázem stal netrénovaný muž ve středních letech s rychle ochabujícími svaly na rukou, který visí na stromě několik metrů nad zemí. Sebastian musel obětovat nejen iluzi klukovského dobrodružství, ale i sako, a s námahou se dostal až ke kmeni, po kterém poté slezl. Lépe řečeno po něm spíš nekontrolovatelně sjel až ke spodním větvím, které ho značně bolestivě zastavily. Na zem se tehdy sesunul s roztrášenými nohama, roztrženým sakem a rozsáhlými spáleninami na vnitřní straně stehna.

Po tomto zážitku se spokojil s tím, že stával na kopci, který už velice dobře znal, a pozoroval Vanjin byt.

To bylo dostačující.

A dostatečně šílené.

Ani se neodvažoval pomyslet, co by se stalo, kdyby tehdy Vanja vyhlédla z okna a všimla si ho, jak visí na stromě kousek od jejího bytu.

Vanjin domov vyhlížel tak útulně. Měla moderní záclony a v oknech červené a bílé květiny a lampičky se stínidlem. Menší balkon byl obrácený k severovýchodu a za pěkných dní tam mezi 7.20 a 7.45 pila svou ranní kávu. V takových případech se Sebastian musel vždycky přikrčit za několik jalovcových keřů, s nimiž se už stihl seznámit víc, než by sám kdy považoval za možné. Jeho dcera byla každopádně žena s jasně zavedenými pořádky. Ve všední den byla na nohou v sedm ráno, o víkendech kolem deváté. V úterý a ve čtvrtek si před odchodem do práce chodívala zaběhat. Šest kilometrů. V neděli dvakrát tolik. Často pracovala dlouho do noci a před osmou se domů vracela jen zřídka. Ven, do hospody, příliš často nechodila. Jednou dvakrát měsíčně. S partou holek. Pokud si Sebastian všiml dobře, neměla přítele. Ve čtvrtek chodila na večeri k rodičům do Storskärgatan. Tam chodila sama, zpátky ji často doprovázel Valdemar Lithner.

Táta.

Byli si blízcí, to bylo jasné už na dálku, když přicházeli. Velice blízcí. Smáli se spolu, všechny procházky končily láskyplným objetím, a než se Valdemar obrátil na zpáteční cestu, dal jí pokaždé pusku na čelo. Pokaždé. Signatura jejich vztahu. Byl by to pěkný obrázek, nebýt jedné věci. Její pravý otec stál opodál a díval se. Ty okamžiky bolely Sebastiana ze všeho nejvíc.

Zvláštní bolest.

Horší než závist.

Větší než žárlivost.

Těžší než cokoli jiného.

Byla to bolest z neprožitého života.

Před čtrnácti dny, když Sebastian viděl Vanju a Valdemara obědvat společně v italské restauraci kousek od policej-

ního ředitelství, dostal nápad. Ne zrovna ten nejsympatičtější, spíš naopak. Ale líbil se mu. Rozhodně alespoň tehdy a tam.

Závist, kterou cítil k Valdemarovi, se v průběhu času proměnila v zášť a ta postoupila k tomu, co se nedá nazvat jinak než nenávistí. Nenávist k tomu vysokému, štíhlému, elegantnímu muži, který se pohyboval tak blízko jeho dcery. Jeho dcery! To Sebastianovi by měly patřit objetí a něha. On by měl být zahrnován láskou.

On!

Nikdo jiný!

Párkrát si v duchu pohrával s myšlenkou předstoupit před ni a všechno jí povědět, ale vždycky se na poslední chvíli rozhodl, že to neudělá. Živil v sobě ideu, že se s Vanjou nejdřív sblíží a teprve potom, později, ve chvíli, kdy už mezi nimi bude fungovat určitý vztah, jí to poví. V takovém případě by alespoň mohl být v její blízkosti. Poznat ji. Je možné, že by si potom připadala podvedená, ale to Sebastianovi nevadilo. Skutečný problém byl, že ať už si k vyjevení pravdy vybere kteroukoli dobu a jakékoli okolnosti, naruší tím Vanjin vztah k Valdemarovi. A za to bude Sebastiana nenávidět. Už teď o něm měla hodně špatné mínění.

Když šlo o Vanju, nic nebylo jednoduché.

Pokud by tedy sama nezačala o svém falešném otci pochybovat. To by mohla být cesta k úspěchu: přimět Vanju, aby Valdemara vlastnoručně strhla z pedestalu, na kterém se tak drze usadil. Nemělo by to být neproveditelné. Co kdyby se začala o Valdemarovi dozvídat špinavosti, tajemství, která ho očerní? Až by to jeho hrdinskou pověst pořádně nalomilo. Nic nepřiměje člověka změnit svůj náhled na někoho a svou představu o světě tak jako vlastní odhalení a zkušenosti. Skutečnost lidé často pochopí, až když ji sami zažijí. To Sebastian věděl. Činy jsou proto vždycky důležitější než slova a to, co člověk prožije na vlastní kůži, je nejcennější.

A právě takové vlastní odhalení by mohlo přispět ke zrodu přirozených pochybností o Valdemarovi.

Vanja by pak uvažovala o tom, že není tak dokonalý otec. Že je něco docela jiného.

Mnohem horšího.

Dokáže-li Sebastian přimět Vanju takto přemýšlet, bude z toho nejspíš zoufalá, zmatená. Bude se zřejmě cítit osamělá, zrazená, a tím pádem přístupná pravdě, kterou možná v koutku duše i uvítá. Ocení otce, který na ni čeká a dlouho se tajně nachází v její blízkosti. V tu chvíli třeba dokonce rozevře náruč, protože ho bude potřebovat, zraněná a bez pevné půdy pod nohama.

Prostě a jednoduše bude na pravdu připravená.

Připadalo mu to jako opravdu dobrý plán. Prohnaný, složitý, ale pokud vyjde, změní mu život.

Zásadní byl průzkum. Nikdo není dokonalý. Každý má co skrývat. Je jen potřeba to objevit a pak to nejlepším možným způsobem zveřejnit.

Plán byl natolik zlomyslný, že nad tím i sám Sebastian chvíli váhal.

Kdyby někdy vyšlo najevo, že měl v očernění Valdemara prsty, bude Vanjina případná náklonnost nenávratně pryč. Ale pokud by se to podařilo, byl by to zlomový okamžik, na který tak dlouho čeká. Sebastian stál naproti italské restauraci a rozhodl se, že mu za to Vanja stojí. Že má smysl, aby o ni bojoval.

Stejně žádný vlastní život nemá.

Pochybnosti proto nechal stranou a vyrazil nejkratší cestou k domovu podívat se po jednom telefonním čísle, které už dlouho nepoužil. Byl to kontakt na dávného kolegu, vyšetřovatele, který byl vším, čím nebyl Torkel.

Impulzivní, bez skrupulí, ochotný jít přes mrtvoly.

Z kriminálky dostal vyhazov, když vyšlo najevo, že rozjel soukromé vyšetřování týkající se jeho bývalé manželky. Padělal důkazy s úmyslem zavřít jejího nového partnera za obchod

s narkotiky. To vše kvůli tomu, aby získal své děti do péče. Přesně takového člověka teď potřebuju, pomyslel si Sebastian.

Trolleho Hermanssona.

Telefon mu vzal po devíti zazvoněních. Trolle chtěl nejdřív zavzpomínat, ale to Sebastiana zjevně nezajímalo a místo toho mu úsečně vyložil, co od něj potřebuje. Svůj výklad zakončil příslibem několika tisícovek, které mu zaplatí, ale Trolle nad tím mávl rukou. Zdálo se, že je upřímně rád, že bude mít co dělat. Řekl si jen o pár dní času.

To bylo před dvěma týdny.

Trolle se ho od té doby pokoušel několikrát kontaktovat, ale Sebastian mu telefon nikdy nevezal. Seděl bez hnutí ve ztichlém bytě a slyšel, jak přístroj vyzvání, dál a dál. Jenom Trolle by nechal telefon zvonit tolikrát, to věděl. Sebastian si však nebyl jistý, zda o to nadále stojí. Když v tom bude pokračovat, zbudou vůbec ještě nějaké hranice, které by mohl překročit?

Ale teď cítil, jak se ho zmocňuje odevzdanost. Hodiny strávené na kopci před Vanjiným bytem. Sex. Tato noc s Ellinor, včera a zítra s jinou. Prázdný byt. Prázdný život. Musí něco podniknout. Cokoli. Potřebuje změnu. Vytáhl mobil a vytočil číslo.

Trolle se ozval po třech zazvoněních.

„Zrovna jsem přemejšlel, kdy asi zavoláš,“ zakrákal roze-spalý hlas.

„Měl jsem něco na práci,“ odvětil Sebastian a zamířil s telefonem u ucha dál od Vanjina domu. „Byl jsem pryč.“

„Nelži. Pronásledovals ji. Dceru.“

Sebastian na okamžik ztuhl, než mu došlo, že Trolle myslí Valdemarovu dceru. Jistě.

„Jak to víš?“

„Protože jsem lepší než ty.“

Sebastianovi se zdálo, že slyší v hlase bývalého kolegy na druhém konci sluchátka spokojenost.

„Nechtěl jsem po tobě, abys prokleplul ji,“ řekl podrážděně.

„Já vím, ale jsem důkladnej. To víš, starej policajt.“

„Přišel jsi na něco?“

„Jo, ale na žádnou špínu. Zdá se, že chlápek je jak lilium.“
Trolle se odmlčel a Sebastian zaslechl, jak se přehrabuje v papírech, které měl s největší pravděpodobností před sebou na jedné hromadě.

„Jmenuje se Ernst Valdemar Lithner. Narozen 1953 v Göteborgu,“ řekl Trolle, když se vrátil k telefonu. „Nejdřív chodil na Chalmersovu technickou univerzitu, ale vyměnil ji za ekonomii. V roce 1981 se oženil s Annou Erikssonovou, která si mimochodem nevzala jeho jméno. Žádný další exmanželky ani děti nemá. Trestní rejstřík má čistej. Dlouho se živil jako auditor, ale v roce 1997 přisedlal na podnikatelskou dráhu a řídil několik firem. Dělal do všeho, od nakladatelský činnosti až po daně. Nejspíš slušně vydělával, protože dal své dceři peníze na byt a rok nato koupil ještě velkou chalupu ve Vaxholmu. Neobjevil jsem milenky ani milence, ale pověřil jsem svýho člověka, aby se mu dostal do počítače, tak uvidíme. Loni onemocněl.“

„Jak onemocněl?“

„Nějaký změny na plicích. To víš, rakovina, ta nás doprovodí do hrobu všechny. Na co zemřela tvoje máti?“

Sebastian se ani nepozastavil nad tím, že Trolleho popíchnování je důkazem, že si během posledních dvou týdnů stihl důkladně prověřit i jeho. Navzdory horku se otrásl. Valdemar má rakovinu? To neseď. Muž, který mu ukradl dceru, vypadal plný života. Možná je to jen maska, kterou nasazuje vždycky, když se s Vanjou vidí. Přemáhá se kvůli ní.

„Na jaře ho oficiálně prohlásili za zdravýho. Tak zdravýho, jak to jen jde. Můj člověk v nemocnici Södersjukhuset se sice k lékařský zprávě nedostal, ale Lithner má sjednaný jen běžný kontroly, takže z nejhoršího musí být venku.“

Sebastian zklamaně zachrčel.

„Aha... Něco dalšího?“

„Už toho moc není. Mám ještě nějaký papíry, jestli je chceš.“

„To není potřeba. Takže je jak slovo boží?“

„Zatím, ale teprve jsem začal. Jestli chceš, můžu začít hrabat hloub.“

Sebastian se zamyslel. Je to horší, než tušil. Valdemar není jen milovaný otec, je to navíc člověk v rekonvalescenci. Světec s rakovinou, který se k rodině vrátil z čekárny na smrt.

On nemá šanci. Je to vyřešené.

„Ne, není třeba. Stejně díky. Přinesu ti ty prachy,“ řekl Sebastian a zavěsil.

Takže to by bylo, pomyslel si.

Třetí den v práci. Konečně se mu podařilo sehnat tu mašinku, která tiskne štítky a nálepky, a teď stál na chodbě před kovovou destičkou oznamující, že místnost patří řediteli zařízení. Strhl ochrannou fólii na zadní straně vytištěné jmenovky a přilepil ji. Trošku nakřivo, ale to nevadilo. Přecházel se to dalo dobře. Ředitel vězeňského ústavu Thomas Haraldsson.

O krok ustoupil a se spokojeným úsměvem si prohlížel cedulku.

Nové zaměstnání.

Nový život.

Ucházel se o tu práci před pár měsíci, ale vlastně nevěřil, že ji dostane. Ne že by neměl vhodnou kvalifikaci, spíš proto, že zrovna prožíval mizerné období. V práci to byla bída, se svou novou nadřízenou Kerstin Hanserovou si nerozuměl, a kdyby měl být upřímný — profesní úspěchy ho teď také obcházely. Do značné míry i kvůli tomu, že Hanserová odmítala vidět, jaký je kádr, a byla proti němu zaujatá. Začalo se to na něm už podepisovat. I doma bylo tehdy trochu dusno. Ne snad

z nedostatku lásky nebo kvůli rutinnímu životu, ale protože se soustředili na jedinou věc. Jenny, jeho žena, zahájila léčbu neplodnosti a celý jejich společný život se točil pouze kolem toho, aby přišla do jiného stavu. Celé dny se v myšlenkách zabírala jen otěhotněním. On zase Hanserovou, práci a narůstající zahořklostí. Nic se nedařilo, a tak se Haraldsson jednoduše neodvážil doufat, že by mohl dostat práci, o kterou se koncem zimy jen tak mimochodem ucházel. V inzerátu stálo, že pozice nebude obsazena dřív než v létě, takže pokračoval v práci na policejním oddělení ve Västeråsu a na svou přihlášku víceméně zapomněl. Potom zavraždili toho chlapce, přijela kriminálka a skončilo to tím, že Haraldsson utrpěl střelné zranění. Hrudníku, jak by to sám popsal. Spodní části ramene, stálo ve zprávě. Na každý pád ještě nebyl v úplně dobré kondici. Když teď naposledy rukou přitlačil čerstvě přilepenou cedulku se svým jménem, zranění pořád trochu cítil.

Z postřelení se stal bod zlomu. Když se Haraldsson po operaci probral, Jenny byla u něj. Vyplašená, ale vděčná, že přežil, že je naživu. Řekli jim, jaké prý měl štěstí. Kulka způsobila natržení pohrudnice s následným krvácením do pohrudniční dutiny a horního laloku pravé plíce. Haraldsson věděl jen to, že takové postřelení zatraceně bolí. Tři týdny byl na nemocenské. Během doby, kterou doma strávil, začal přemýšlet o tom, jaký asi bude jeho návrat na stanici. Krajský policejní náčelník nejspíš pronese řeč, kterou ho přivítá zpátky, a vyzdvihne jeho hrdinské činy — možná dostane za postřelení ve službě i nějakou menší medaili. Samozřejmě bude káva a dort a opatrné poplácávání po zádech, aby ušetřili jeho zmrzačený hrudník. Také se dalo očekávat, že si kolegové budou přát slyšet, jak se cítí a co plánuje dál.

Tak to ovšem úplně neproběhlo.

Žádný krajský náčelník, žádná řeč ani medaile, alespoň že děvčata na vrátnici obstarala dort. Zaznamenal pouze nějaké to poplácávání po zádech a zvědavost, ale i tak se mu zdálo,

že se něco změnilo. Něco ve způsobu, jakým k němu kolegové teď přistupovali. Doufal, že je to určitý respekt. Úcta vůči němu a nevědomky možná také úleva, že se to nestalo jim. Nedělo se tak často, aby někoho ve službě postřelili. A z čistě statistického pohledu bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by se něco takového mohlo ve Västeråsu stát v dohledné době znovu. Dalo by se říct, že schytl kulku za celý policejní sbor. Poprvé za dlouhou dobu se mu dobře chodilo do práce. Navzdory Hanserové.

I doma k něčemu došlo. K uvolnění, větší blízkosti, jako by život, který právě žijí, byl důležitější než ten, o který se snaží. Nadále se milovali. Často. Ale teď hlavně kvůli tomu, že chtěli. Potřebovali si být blízko. Bylo to něžnější, vřelejší, ne tak mechanické. A možná proto to mělo úspěch.

Zdálo se, že najednou všechno běží jako na drátkách.

Přesně pět týdnů poté, co ho postřelili, byl pozván na první pohovor. V tentýž den si Jenny udělala těhotenský test. Byl pozitivní.

V tu chvíli se to obrátilo.

Získal práci v Lövhaze. A Hanserová mu prý napsala mimořádně kladné doporučení. Možná že se v ní spletl. Jistě, za ty roky, kdy byla jeho nadřízenou, měli neshody, ale jakmile opravdu o něco šlo, když byla nucena objektivně zhodnotit jeho práci a způsobilost týkající se zaměstnání v Lövhaze, zachovala se dostatečně profesionálně. Dokázala oddělit své osobní názory a podle pravdy se vyjádřit o jeho výborných vůdčích i administrativních schopnostech.

Slyšel, jak zlé jazyky na stanici vykládají, že to udělala proto, aby se ho zbavila. Že je prý na něj v Lövhaze dokonce přímo upozornila. Ale to byla jen závist. Záviděli mu.

Řediteli věznice Thomasi Haraldssonovi.

Vešel do své kanceláře. Možná není moc velká, ale je jeho. Dost bylo kójí v *open space* kancelářích. Haraldsson se usadil v pohodlném křesle za psacím stolem, který byl stále

poněkud prázdný. Pustil počítač. Třetí den v novém zaměstnání, ještě to nemá pořádně zaběhnuté. Samozřejmě. Zatím si pouze vyžádal všechn materiál týkající se jednoho z vězňů v sekci se zvýšenou ostrahou, o něhož se začala zajímat celostátní komise pro vyšetřování vražd. Včera večer opět volali. Haraldsson položil ruku na složku na stole, ale přemýšlel, jestli nemá místo toho zavolat spíš Jenny. Ne že by jí něco potřeboval, chtěl jen slyšet, jak se má. Viděli se teď trochu méně. Lövhaga byla od Västeråsu vzdálená dobrých šedesát kilometrů, takže tam a zpět to znamenalo téměř hodinu v autě. Mohly by se z toho vyklubat delší pracovní dny, i když zatím to problém nebyl, uvažoval Haraldsson. Jenny teď doslova zářila štěstím. Její svět byl náhle světem neomezených možností. Haraldsson se sám pro sebe usmíval už jen při myšlence na ni, a právě když se rozhodl vytočit její číslo, uslyšel zaklepání na dveře.

„Vstupte,“ řekl a sluchátko položil zpátky na místo. Dveře se otevřely a dovnitř strčila hlavu asi pětáctýřicetiletá žena. Annika Norlingová, jeho asistentka.

„Máte návštěvu.“

„A kdo to je?“ Haraldsson se rychle podíval do otevřeného diáře na psacím stole. Tam stálo, že první porada začíná v jednu hodinu. Že by snad něco přehlédl? Nebo — lépe řečeno — přehlédla něco Annika?

„Přišli lidé z komise pro vyšetřování vražd,“ odpověděla Annika. „Ale čas návštěvy dopředu neoznámili,“ pokračovala, jako kdyby Haraldssonovi četla myšlenky.

Haraldsson v duchu zaklel. Doufal, že se ten zájem, který kriminálka o Lövhagu projevila, omezí na rozhovory po telefonu. Ve Västeråsu se k němu nechovali dobře. Ani trochu. Naopak. Dělal všechno možné, jen aby mu zamezili v přístupu k vyšetřování, ačkoli se opakovaně prokázalo, jak je pro ně přínosný.

„A kdo od nich přijel?“

„Nějaká...“ Annika se podívala na papírek, který držela v ruce.
„...Vanja Lithnerová a Billy Rosén.“

Hlavně že ne Torkel Höglund, pomyslel si. Alespoň něco. Když se poprvé setkali, Torkel prohlásil, že bude při jejich vyšetřování hrát důležitou roli, a pak ho jen pár dní nato bez nejmenšího vysvětlení vyhodil. Falešný člověk. Haraldsson neměl chuť setkat se ani s Vanjou, ani s Billym, ale co měl dělat? Pohlédl ke dveřím, kde čekala jeho asistentka, a v hlavě se mu zrodila myšlenka. Mohl by požádat Anniku, aby jim řekla, že je zaneprázdněný a ať přijdou později. Možná za pár dní, až se stihne v práci trochu rozkoukat. Až bude lépe připravený. Může člověk po asistentce chtít, aby lhala? Haraldsson nikdy dřív žádnou asistentku neměl, ale vycházel z toho, že je to součást jejích pracovních povinností. Vždyť je tu, aby mu ulehčila práci. A odmítnout návštěvu z komise pro vyšetřování vražd by mu dnešní den rozhodně usnadnilo.

„Povězte jim, že jsem zaneprázdněný.“

„A čím?“

Haraldsson k ní vzhlédl trochu tázavě. Co asi člověka může zaneprázdňovat, když sedí v kanceláři?

„No práci, samozřejmě. Požádejte je, ať přijdou jindy.“ Annika ho obdařila pohledem, který se nedal vyložit jinak než jako nesouhlasný, a zavřela za sebou dveře. Haraldsson natukal do počítače heslo, otočil se na židli, a zatímco se mu načítalo osobní nastavení, zadíval se z okna. Další pěkný letní den. Opět se ozvalo zaklepaní. Tentokrát ani nestihl říct „vstupte“. Dveře se otevřely a do místnosti rozhodným krokem vkrácela Vanja. Když uviděla Haraldssona, zarazila se. Billy do ní téměř vrazil, jak strnula v pohybu. Její výraz jasně vypovídal o tom, že si vůbec nedokáže spojit osobu před sebou s tímto místem.

„Co vy tady děláte?“

„Já tu teď pracuji.“ Haraldsson se v pohodlném křesle nepatrně protáhl. „Ředitel věznice. Už několik dní.“

„Jako na záskok, nebo co?“ Vanja to ještě stále nebyla schopna pochopit.

„Ne, je to mé nové místo. Zaměstnali mě.“

„Aha...“

Billy cítil v kostech, že co nevidět bude z Vanjiných úst následovat věta „A jak k tomu do prdele došlo?“ či něco podobného, a tak se urychleně vmísil do hovoru s tím, proč vlastně přišli.

„Jsme tu kvůli Edwardu Hindemu.“

„To jsem pochopil.“

„A stejně jste nás odmítl přijmout?“ prohlásila opět Vanja. Usadila se v jednom z křesel pro návštěvy a vyzývavě si ho prohlížela.

„Když je člověk někde nový, musí se vypořádat se spoustou věcí.“ Haraldsson nad psacím stolem rozhodil rukama, ale rychle si uvědomil, že stůl je poněkud prázdný na to, aby mohl demonstrovat své pracovní vytížení. „Pár minut si udělat můžu,“ pokračoval Haraldsson. „Copak potřebujete vědět?“

„Nedělo se s ním něco během posledního měsíce?“

„A co by to mělo být?“

„To nevím... Změny v chování, v jeho zavedeném programu, střídání nálad. Cokoli, co by vybočovalo z obvyklé situace.“

„O ničem jsem neslyšel. Nic, co by měl uvedeno ve složce. Osobně jsem ho neviděl. Zatím.“

Vanja přikývla, očividně spokojená s odpovědí. Billy pokračoval.

„Jaké má možnosti komunikace s okolním světem?“

Haraldsson si přitáhl složku ležící na stole před ním a otevřel ji. V duchu děkoval své šťastné hvězdě, že ji vzal ráno z domova s sebou. To, že má všechny dostupné informace o Hindem připravené den poté, co volali z kriminálky a ptali se na něj, ukazuje jeho schopnost převzít iniciativu.

„Tady stojí, že má přístup k novinám, časopisům a knihám v knihovně. A taky omezený přístup k internetu.“

„Jak omezený?“ zeptal se okamžitě Billy.

Haraldsson to netušil. Zato věděl, komu zavolat. Victoru Bäckmanovi, bezpečnostnímu řediteli ve věznici Lövhaga.

Victor vzal telefon po prvním zazvonění a slíbil, že okamžitě přijde. Ti tři mezitím čekali v chladné, neosobní místnosti v naprostém tichu.

„Co dělá rameno?“ zeptal se po pár minutách Billy.

„Hrudník,“ opravil ho bezmyšlenkovitě Haraldsson. „Je to dobré. Ještě nejsem úplně v pořádku, ale je to... dobré.“

„Fajn.“

„Ano.“

Zase ticho. Haraldsson přemítal, zda jim má nabídnout kávu, ale dál už se v úvahách nedostal, protože do místnosti vstoupil Victor. Urostlý hnědooký muž v kostkované košili a plátěných kalhotách, ostríhaný na ježka a s mrožím knírem, který Billymu při vzájemném představování připomněl skupinu Village People.

„Porno samozřejmě dostupné nemá,“ odpověděl Victor, když Billy zopakoval otázku ohledně omezeného přístupu na internet. „A s násilím je to taky hodně, hodně opatrné. Má nejpřísnější typ softwarového zámku, jaký si dokážete představit. Programovali jsme ho sami.“

„Sociální sítě?“

„Žádné. Vůbec k nim nemá přístup. Nemá jak komunikovat s okolím prostřednictvím počítače.“

„Dá se zkontrolovat, na které stránky se díval?“ vmísila se do toho Vanja.

Victor přikývl.

„Ukládáme internetovou historii tři měsíce zpátky. Máte o ni zájem?“

„Ano, díky,“ odpověděla.

„V cele má také počítač, že?“ vpadl do rozhovoru Haraldsson, aby se necítil úplně mimo dění. Victor to kývnutím potvrdil.

„Ale samozřejmě bez internetové přípojky.“

„A co na něm tedy dělá?“ otočil se Billy k Haraldssonovi, který se pro změnu s tázavým pohledem obrátil na Victora.

„Luští křížovky, sudoku a podobné programy. Taky dost píše. Udržuje mozek ve formě, abych tak řekl.“

„A co telefonické hovory, dopisy a tak?“ zajímala se Vanja.

„Právo telefonovat nemá a dopisů už mu teď moc nechodí. A ty, které chodí, jsou všechny stejné.“ Victor významně pohlédl na Billyho a Vanju. „Od žen, které ho dokážou ‚vyléčit‘ svou láskou,“ upřesnil. Vanja přikývla. Byla to další z životních záhad: jak mohou být některé ženy přitahovány k těm nejbrutálnějším, nejnarušenějším mužům v zemi.

„Schováváte je?“

„Kopie. Originály dostává Hinde. Můžu vám je dát.“

Vanja s Billym poděkovali za pomoc a Victor odešel dát dohromady materiál, který si chtěli odvézt. Když byl bezpečenostní ředitel pryč, naklonil se Haraldsson přes stůl.

„Smím se zeptat, proč vás Hinde tak zajímá?“

Vanja na otázku neodpověděla. Zatím se jim informaci, že honí napodobitele, podařilo před médii utajit. Nikdo dokonce ani nespojil vraždy tří žen s jedním pachatelem. Nejspíš díky tomu, že v létě vypomáhají v novinách brigádníci. Kriminálka chtěla, aby se média o tyto případy nezačala zajímat. A čím méně lidí bude vědět, co vlastně vyšetřují, tím větší je šance, že se to před novináři utají.

„Potřebovali bychom s ním mluvit,“ prohlásila namísto odpovědi Vanja a zvedla se.

„S Hindem?“

„Ano.“

„To nejde.“ Podruhé od chvíle, kdy vstoupila, se Vanja udiveně zarazila. Tázavě se k Haraldssonovi obrátila.

„Proč ne?“

„Je to jeden ze tří vězňů v budově se zvýšenou ostrahou, ke kterým nesmí návštěvy, pokud nejsou předem nahlášené